

trykke dem ned, berøve dem Medbestemelses- og Organisationsret. Derfor var det, Arbejderne foretog sig, kun et Nødværge. Jeg vil derfor advare de Folk, der raabe saa højt om, at Socialdemokraterne eller Fagforeningerne have villet standse Havnearbejdet og derved villet Landbruget til Livs, mod at bruge saadan Tale, for den er uberettiget, ganske uberettiget. Vi skulle se det paa en anden Maaade. Det, der foretoges her, det var, som jeg sagde, Nødværge. Det, der foretages gennem Fagforeningerne, gennem Organisationerne, er et Forsøg paa at komme saa langt som muligt bort fra Fattigdommen. Vil man være med til at hindre denne Bestræbelse, og vil man holde Folk nede i Fattigdommen, saa skal man gøre, som visse Skibsredere og Direktører gøre, og som visse Politikere gøre, og som jeg mener, den højtærede Landbrugsminister gør, saa skal man dadle, naar Arbejderne forsvare sig, men har man Hjerte for Arbejderne, vil man hjælpe dem til at komme saa langt bort fra Fattigdommen som muligt, saa skal man ikke hindre, men snarere støtte denne Bestræbelse, eller i hvert Tilfælde ikke gøre dem det vanskeligere. Jeg mener, at ethvert Forsøg, der fra Arbejdernes, fra de fattiges, Side gøres for at komme bort fra Fattigdommen, er berettiget. Vil man hindre dem deri, saa gør man noget, der er uberettiget og i hvert Fald inhumant. Vi vide, at vi gennem Fagforeningerne kunne komme et Stykke bort fra Fattigdommen, vi tro, at vi gennem Socialismen kunne komme helt bort fra den og fjerne den. Lad os beholde denne Tro, den bør man arbejde for. Vi ville ingen Ting omstyrte, ikke gaa nogen for nær, men kun ganske langsomt søge at arbejde henimod dette vort Maal. Den, der tror, at man kan hemme et saadant Arbejde, der har Fattigdommen til Aarsag, viser sig derved som en Ignorant, viser, at han aldeles ikke forstaar, hvor den moderne Udvikling bærer hen. Men skal der hakkes paa Arbejderne, fordi de have udøvet et saadant Nødværge, saa vil det sige, at man vil, at de skulle finde sig i alle Forhold, i alle Udslag af hver enkelt Persons Lune, bare han er ansat paa en fremskudt Stilling, hvor der er givet ham, som det hedder, megen Magt. Landbrugets Eksport afhænger for en stor Del af det forenede Dampskibsselskab; det afhænger for en stor Del af, hvordan dette Selskab ledes, om Eksporten skal foregaa regelmæssig eller ikke regelmæssig. Lad mig nu tage

det Eksempel, at det forenede Dampskibsselskab en skønne Dag indforskriver en Negerfyrste, der maaske havde erhvervet sig merkantil Øvelse ved at handle med Elfenben og Slaver, og som maaske en Gang imellem havde spist en af dem, men som havde et stort merkantilt Talent. Lad os nu sætte, at noget saadant skete, vilde man saa ogsaa finde sig i det? Ja, vil man finde sig i det, der er sket nu, tror jeg, man vil finde sig i meget, og ganske sikkert ogsaa lægge Skylden paa Arbejderne, naar de ikke ganske rolig vilde lade sig lede af den Negerfyrste, som vedkommende Selskab indforskriver.

Jeg har tilladt mig at stille disse Forspørgsler og vil henstille til de højtærede Ministre at svare derpaa. Navnlig tror jeg, at en Udtalelse fra Ministrene om, at man med Velvillie vil arbejde for, at den bornholmske Stenindustri kan faa den Afsætning, som den haardt trænger til, vilde hilses med Tilfredshed. Jeg vilde være glad ved at faa Svar paa, om den om Orlogsværftets Anliggender nedsatte Kommission snart er færdig med sine Arbejder, og meget glad ved, om Ministeren kunde sige til mig, at der vilde blive indsat en Sømand og en Søfyrbøder i den Søfartskommission, hvor der nu sidder 11 Medlemmer — det vilde ganske vist medføre, at der saa blev 13 Medlemmer, men det gør jo ikke noget. Og jeg vil endelig være meget glad ved at høre en Udtalelse fra den højtærede Landbrugsminister om, at han ikke har ment det saa slemt, som jeg tror, han har sagt det.

Frederiksen: Der er holdt saa mange Taler og sagt saa mange gode Ord under disse Dages Forhandlinger, saa jeg finder Anledning til at fatte mig meget kort, saa meget mere som jeg tror, at Medlemmerne ikke i nogen overdreven Grad ere begejstrede for herefter at høre lange Taler. Der var i Gaar en Rigsdagsmand, det ærede Medlem for Thisted (Andersen-Nygaard), der udtalte sig om forskellige Ting, blandt andet om en Forbedring af Jernbaneforbindelsenovre i Jylland særlig mellem Kjøbenhavn og Thisted. Han udviklede ikke alene dette, men ogsaa nærmere, hvordan Forholdene kunde blive ordnede paa en god og hensigtsmæssig Maade, naar man bare havde de fornødne Penge. Men jeg tror rigtignok, at det Projekt, kan kom ind paa at omtale, var noget kostbart. Han indrømmede ganske vist ogsaa selv, at der ikke var Anledning til i dette Øjeblik at fordybe sig nærmere i det, thi det